

1702.

1. Hertius, Fr. Nicolaus : Observationes juris Germanici
in praxiam : De nichilo est, habet de Regia sein
Recht verlehren.
- 2tes
= Hertius, Fr. Nicolaus : De matrimonio in laicato
et conscientiae . 2 Sumpt. 1719. 1749

1703.

1. Hertius, Fr. Nicolaus : De jactitate vulgo Ord.
Cisterciensis libertate ac exemptione a superiori-
tate et advocatia regionum in S. R. I. imperio
Dominorum .
2. Rajsius, Johes Richardus : De irrita, effecta legis
sive de effecta legis actum in irritum deducentis.
3. Weberus, Frmanuel : Thematata quaedam selectiora
y^{tes}, c.
= Weberus, Frmanuel : De turbatis S. R. imperii
circulis . 3 Sumpt. 1703, 1717, 1744.

1704.

1. Von den Birghelen, Philippus Christaunus: De
prescriptione praebensionum illustrius
2. Liechtenstein, Johann Simon Franke, lle: De legi-
tima parentum
3. Mollenbecius, Bernd. Ludovicus: De salario Tutorum
et curatorum - - -
4. Valentinius, Michael Bernhardus: Praxis medici-
nae infatibilis, cujus Disputationem I de morbis
embryonum . . . ventilationi sistit.
5. Weberus, Johann: De canonica praetorum
ecclesiae electione

1708

1. Herkies, Johann Nicolaus: De ecclesiis filiabus
vulgo Filial-Kirchen.

1705

2. Hartius, Joh. Nicolaus: *De pacto ne praestetur evictio*
3. Hartius, Ju. Nicol: *Libellus de regali universalium
mediorum et inferiorum jure.*
4. Weberus, Immanuel: *De legibus divinae positionis
universalibus*
5. Willerding, Justus Christophorus: *De incongrua applica
tione juris Longobardici ad feuda Germaniae.*

[Faint, illegible handwritten text in a cursive script, likely a letter or manuscript page.]

DISPUTATIO INAUGURALIS JURIDICA
PENTADEM CONTROVERSIARUM

27
M

DE

1704, 2

LEGITIMA

PARENTUM SISTENS,

QUAM

SUPERNA FRETUS CLEMENTIA,

E X

DECRETO INCLYTÆ FACULTATIS JURIDICÆ
IN CELEBERRIMA GISSENSIVM VNIVERSITATE

PRO SUMMIS IN UTROQUE JURE
HONORIBUS ET PRIVILEGIIS

DOCTORALIBUS

RITE CONSEQUIENDIS,

AD DIEM XVI. SEPT. A. MDCCIV. H. L. Q. C.
PLACIDO

EXCELLENTISSIMORUM ACADE-
MIÆ PROCERUM EXAMINI
PUBLICE SUBMITTIT

JOHANNES SIMON FRANC
DE LIECHTENSTEIN,
MOENO-FRANCOFURTENSIS.

GISSÆ HASSORVM,

Excud. JOHANNES REINHARDUS VULPIUS, Acad. Typ. Ord.

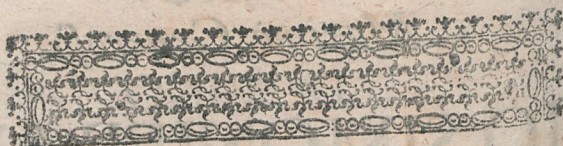

29

VIRO
Maximè Generosò,
DOMINO
JO. SIMONIFRANC
DE LIECHTENSTEIN,
SAC. CÆS. MAJ. AULÆ AC PALATII
COMITI ETC.
PARENTI SVO AD CINE-
RES VSQVE VENERANDO,

DISSERTATIONEM HANC
INAUGURALEM
IN GRATÆ MENTIS INDICIUM
D. D. D.

JOH. SIMON FRANC
de Liechtenstein F.

Q. D. B. V.

PROLOGUS.

Cum mos in Academijs receptus antequam ad
summos in Jure honores impetrandos aditus par-
deretur, specimen aliquod publicè ventilandum
injungeret, principio quidem materiam de Legiti-
ma Parentum, quæ utilitate sua seipsam abunde commen-
dat, integram proponere constitueramus, verum quòd plu-
rimas eruditorum de Legitima extare lucubrationes animad-
verteremus, aliquot saltem controversias illustres delibare,
quam in alienam messe falcem immittere maluimus; præser-
tim cum temporis angustia, intra quod tenues hæc pagelle con-
scribenda veniebant, tantæ angustia, quantæ ad tale argu-
mentum opus est, incedere, singulaque hæc de re scripta vel
obiter saltem inspicere, haud permitteret. Quare nulli
dubitamus, B. L. huic qualicumque instituto favore suo affir-
maturum: & sicubi nos rem acu non retigisse senserit, atati
veniam denegaturum non esse confidimus.

CON.

CONTROVERSIA PRIMA.

*An Legitima Parentibus de-
beat jure naturæ?*

§. I.

BONA liberorum sine prole decedentium ex
præsumta eorum voluntate ad parentes ab
intestato devolvi, rationi naturali maximè
est consentaneum, uti præclare & eviden-
ter docuere illustres juris naturalis interpre-
tes Grot. *de l. B. & P. L. II. C. VII. §. 9. n.*
r. Pufend. *de l. N. & G. L. IV. C. XI. §. 13.*
cùm innumera quæ in liberos ab ascen-
dentibus promanârunt beneficia successione hancce seu libero-
rum amissorum ac duræ fortunæ solatium *sec. l. 4. circ. fin. ff. ad*
Scr. Tertyll. & §. 1. l. cod. præ extraneis optimo jure merentia non
pariantur, ut in dubio aliam morientium mentem fuisse conjicia-
mus.

§. II.

§. II.

Interea an præsumtio hæc contrario liberorum facto elidi, & ordo succedendi, qui ab intestato naturaliter omnino ita sese habet: testamento planè immutari possit, quò etiam tendit quæstio jam- jam proposita, de eo non levis est inter Dd. discrepantia. Sanè plurimi in ea hærent opinione, Legitimam Parentum materialiter pro indeterminata successione, nullà certà quantitate spectatà, acceptam esse juris naturalis, etsi formaliter considerata juris sit Civilis; quod assertum ulterius idè defendunt, quoniam (1) Parentibus sine dubio ex dictamine rectæ rationis alimenta debentur, quibus ad Legitimam firmissimum sit argumentum, cui non parum & ferè soli fidit Carpz. P. 1. C. 12. D. 1. n. 9. seq. (2) Quia singularis amor & pietas, quibus liberi parentes ob quam plurima beneficia profèqui tenentur, omnino exigere videatur, ut bona parentibus relinquant; quo faciunt (3) textus juris Civilis, huic sententiæ non exiguum robur addentes. Non solum enim in l. 15. pr. ff. de inoff. test. non minùs parentibus quàm liberis hæreditas piè relinqui debere; sed in Nov. quoque l. pr. §. 2. certam partem patribus & matribus distribui secundum ipsam naturam esse notanter dicitur. Maximè omnium autem (4) canonisata videtur ita sententium opinio in c. 1. de test. in 6. ubi Pontifex Legitimam matris jure natura debitam binis vicibus appellat.

§. III.

Quantæ quantæ autem adductæ rationes cui videri possent; non tamen tanti nobis visæ sunt momenti, quin veritati cedentes negativam amplecteremur. Quamvis enim omnino honestum foret, ut liberi maximorum benefactorum memores facto suo tali parentum commodo nunquam contravenirent, vel si urgentes adessent rationes, quare fortunas suas ad extraneos deferri optent, quandam saltem opum portionem Parentibus suis assignarent, eò tamen Lex naturæ liberos præcisè non adigit, licet gratæ mentis indefessam exhibitionem generaliter ipsis satis commendet. Grot. d. c. 7. §. 11. n. 1. Adeoque si dicendum quod res est, Legitima Parentum

rentum inter ea referri meretur, quæ laudabilia quidem sunt & me-
 jora suis oppositis, abusive tamen juris naturalis dicuntur. Vid.
 Pufend. d. l. N. & G. L. II. c. 3. §. 22. Quodsi enim jus natura-
 materiale Legitimæ scilicet successione indeterminatam in bona libe-
 rorum præciperet, sanè (1) ipse Deus, supremus & sapientissimus
 Legislator, qui Legem naturæ omnium in hoc mundi theatro ver-
 fantium mortalium digito tuo ipsemet inscripsit, & honorem Pa-
 rentum iisdem altissime insculpsit, matrem (quæ tamen quâdam
 præ patre prærogativâ in successione ob pariendi, gestandi, lactan-
 dique labores gaudere debere videri posset) & ascendentes mater-
 nos à successione liberorû Num. XXVII. 8. seqq. penitus non exclusisset
 quod tamen ibidem factum. vid. Selden. de success. ad LL. Ebr. in
 bon. defunct. p. m. 43. Ejusdem quoque (2) tenoris erant LL. XII.
 Tabb. matrem similiter removentes pr. l. de Scto Tertyll. Ut ta-
 ceamus (3) post SCrum Tertyllianum adhuc patrem sive manumif-
 forem sive non manumifforem l. 2. §. 15. ff. ad Sct. Tert. l. 10. ff.
 de suis & legis. ut & (4) fratres consanguineos matri præpositos
 §. 3. l. de Sct. Tert. in fin. ibique Vinn. & ad §. 5. l. de inoff.
 test. n. 3. Nov. 22. c. 47. in f. Imò (5) fratres tam uterinos quàm
 consanguineos Parentibus utriusque texus quondam fuisse prælatos
 docent l. 4. C. de bon. qua lib. l. 2. C. ad Sct. Tert. l. 11. C. comm. de
 success. Nov. 84. Cap. 1. §. 2. pr. l. quib. non est perm. fac. test. Cui
 & hoc (6) adjici potest, quòd adhuc jure Novellarum, secun-
 dum veriorententiam, miles Parentibus Legitimam adinere
 possit, cum speciale personæ militis in l. 9. l. 24. C. de inoff. test.
 concessum privilegium nusquam sit ademptum. Quas constitutio-
 nes omnes in jus naturæ impingere, adeoq; turpitudinem moralem
 fovere, nemo sanus asseret. Conf. omnino (7) 2. Cor. XII. 14.

§. IV.

Videndum nunc etiam est, quomodo fundamentis in con-
 trarium allatis satisfieri possit. Respondemus igitur ad PRIMVM,
 quod (α) extra aleam positum sit, consequentiam ab alimen-
 tis ad Legitimam formaliter talem non procedere, neque as-
 firmativè, universalitatem nexus infringente exemplo libe-
 rorum naturalium, quibus à Patre alimenta non Legitima de-
 betur. Nov. 89. C. XII. §. 6. neque negativè; falsitatem
 nam que

❦ ❦ ❦

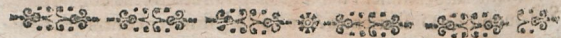
namque ostendit instantia à liberis divitiis, quique ipsi acquire-
re possunt, deprompta, quibus Parentes non ad alimenta §. 5. §. 7.
ff. de agnosc. & alend. lib. ad Legitimam tamen relinquentiam ob-
stringuntur, cum divitiarum liberorum nusquam inter justas exheredationis
causas numerentur. Porro hæc demum mortuo eo, qui eam
debet, prætendi potest, illa etiam à vivis exhibenda sunt. Et quam-
vis (3) concedamus, tali casu, ubi Parentes senio ac summa pre-
muntur egestate, liberos ad alimenta eis præstanda jure naturæ &
in conscientia obstringi, eosque non alere nefarium esse, docente
Cic. de arniff. conf. l. 5. §. 16. ff. de agnosc. & alend. lib. ibi; natu-
rali ratione. l. 3. §. 5. C. de bon. qua lib. Carpz. P. 2. C. 10. D. 29.
attamen cum secundum communem naturæ cursum non adeo fre-
quenter contingat, Genitores in tanta egestate & infirmitate con-
stitui, ut nec unde vivant habeant, nec operis suis victum sibi ac-
quirere valeant; unde consequitur, quod obligatio parentum
alendi non sit ordinaria, tradente pluribus Hahn, Diss. de alim. §.
12. Conf. Grot. cit. L. II. C. VII. §. 5. n. 1. male exinde generalis
regula formatur, Legitimam Parentum materialiter acceptam esse
juri naturæ. Minus stringit SECUNDUM à contrariæ parte al-
latum argumentum; ut ut enim jus naturæ pietatem parentibus ex-
hibendam serio præcipiat, nondum tamen nexus argumentationis
patet, quomodo inde ad bona à morientibus necessario relinquen-
da fieri possit illatio: quæ admittit eadem facilitate demonstrare
possemus, Præceptoribus, quibus nec ipsis æquivalens reddi pos-
se Gentiles agnoverunt, Magistraribus, Patriæ, aliisque Benefacto-
ribus & nutritoribus Legitimam secundum juris naturalis dictamen
esse relinquentiam, cujus asserti defensores tamen, quantum
meminimus, hæcenus audire non licuit. Conf. Justus Sinolt d.
Schütz Exerc. Jur. ad l. Disp. X. th. 19. inf. Nec etiam TER-
TIUM è LL. Justinianearum Codice petium fortius est. Rigidi
quidem juris Civ. censores paratâ non deerunt exceptione, jura Ro-
mana adeo servili ingenio non esse tractanda, ut iisdem etiam in il-
lis, ubi melior juris naturæ cognitio nos aliud docet, subscriben-
dum sit: Sed non perspicimus, quid nos urgeat, ut ad tantas
recurramus angustias & nunquam satis laudatæ LL. Romanarum
sapientia tenebras offundamus. Quod igitur ad cit. l. 15. ff. de in-
off. test.

aff. test. attinet, illa nobis opponi nequaquam potest, utpote afferentibus, honestatem omnino & pietatem suadere, ut parentibus aliquid saltem à Liberis decedentibus assignetur, interea actum contrarium turpem esse pernegamus. Deinde nihil impedit, quò minus & illud PIE observari dicamus, quando LL. civiles, quod hactenus honestatis saltè rationem habuit, in Legis necessitatem convertunt. Sed quomodo Dissidentes *Nov. l. pr. §. 2.* firmiter contra nos adhibere possint, ipsi viderint. Sanè verbis illis: *secundum ipsam naturam*; jus naturæ non præcipiens sed suadens indicari, improprietatem locutionis particula: *tantum*; satis arguente, ipse contextus docet, cum inter eas personas, quibus secundum ipsam naturam certa quædam pars distribuenda dicitur, etiam fratres referantur, quibus jure naturæ aliquid necessariò relinquendum esse, nec ipsi contrariæ sententiæ Patroni adhuc tueri ausi sunt. Sed quomodo (quod *QUARTVM* est) Pontificis essato *in c. 1. de test. in 6.* occurremus? Scilicet nisi pariatur verba sua de jure naturæ abusive sic dicto intelligi, de conciliatione ulterius solliciti esse nolumus, sed tela potius contra ipsummet intendemus. Etenim si Legitima matris esset jure naturæ debita, nec per substitutionem à Patre factam (de qua *in d. c. 1. sermo* est) quippe quæ eidem ex jure patriæ potestatis, quod hac in parte juris Civilis est *§. 2. l. de par. pot. junct. pr. l. de pupill. subst.* comperit, interverti posset, quoniam civilis ratio civilia quidem jura corrumpere potest, naturalia verò non utique. *§. fin. l. de Leg. Agn. Tut. §. 11. l. de I. N. G. & C.*

§. V.

Illud tandem sua sponte ex prædictis fuit, quòd cum jure naturæ præceptivo Legitima Parentum non debeatur, ea non solum statuto minui, sed etiam (modò necessitatis calum in §. præc. relatum, quo parentes alimentis indigent, excipias) planè tolli possit, v. Stryk. *Tr. de S. A. l. Diss. l. c. 1. n. 13.* quamvis huic non sine urgentissimis rationibus, (v. gr. sicubi ob familiarum splendorem conservandum vel restaurandum mater excludenda sit) locum esse existimemus. Conf. Grot. *alleg. l. 2. C. 7. §. 4. p. 3.* ubi asserit, *Legitimam tolli non posse, quatenus ei insunt alimenta, sed quod superest*

per se tota possessio repugnante natura. vid. etiam Gail. 2. O. 122. n. 16. ut ut tale statutum sine valida ratione pro irrationabili declaret Mev. 9. D. 161. cum quo faciunt Myns. Cent. 6. O. 44. Carpz. p. 3. C. 12. D. 1. Berlich. P. 3. Concl. 18. n. 26. Brunn. Ex XII. ab Inff. tit. de inoff. test. §. ult. n. 12.

CONTROVERSIA II.

An liberi ex personis desponsatis ante benedictionem sacerdotalem nati, matre priusquam hierologia illa accederet defunctâ, Patri superstiti Legitimam debeant?

§. I.

Tota questionis hujus adjudicatio ab aliis non minus agitata controversiæ præjudicialis decisione pender, utrum scilicet liberi ex hisce personis nati legitimis, anverò illegitimis & naturalibus accensendi veniant? Prioris enim affirmatio sine dubio & principalis questionis affirmativam, posterioris verò assertio negativam inferet. Ratio autem, quare controversiæ Statum de sola patri, non verò matri debita portione posuerimus, in eo consistit, quoniam utroque casu, sive liberos tales naturales dicas sive legitimis, matri legibus determinata pars testamento est adscribenda. arg. L. 29. §. 1. ff. de inoff. test. l. 8. unde cogn.

§. II.

Qui liberos hosce illegitimos esse contendunt, sequentibus potissimum nituntur rationibus: (1) quòd matrimonium circa benedictionem sacerdotalem contractum (etsi quoad indissolubilitatem ratum ac validum) illegitimum sit, quoniam necessarium II. requisitum non sit adhibitum; qualis v. causa, talis effectus. Quod

Quod ne dixisse solum videantur, probant (2) per textum in c. 1. XXX. q. 5. ubi disertè negatur, conjugium aliter esse legitimum, nisi cum precibus & oblationibus à sacerdote benedicatur ut & (3) per c. 3. X. de clandest. desp. Addunt alii (4) liberos istos melioris notæ non esse, aceos, qui apud Romano progeniti erant ex concubinato, qui pes solennitatem à matrimonio discernebatur. E concubinato autem progeniti liberi naturales sunt & illegitimi.

§. III.

Alii contra legitimitatem horum liberorum astruere idèd non dubitant, quoniam (1) tali matrimonio definitio nuptiarum omninò convent, quam tradit jus Civile §. 1. de put. pot. & quia non solennitas hæc, sed affectus indubitus & manifestus inter Conjuges existens filios præstat esse legitimos per Nov. 18. c. 4. §. 1. Cum quo (2) conspirat jus Canonicum (quicquid etiam statuerit Concil. Trident. sess. 24. c. 1. de reform. matrim.) quod in c. 30. X. de sponsal. clarissimè disponit, quòd sponsalia, quibus carnalis copula accessit, per præsumtionem juris & de jure in matrimonium transeant. Inconveniens autem videtur liberos è valido matrimonio natos illegitimis annumerare. Omisso namque hierologias (3) quàmvis involvat peccatum parentum contra publicam honestatem & ordinationes Ecclesiasticas, non tamen illicòd illegitimitatem inferit, nisi pœnam istam expressè fortan statuta dicitent, quibus cessantibus cum plerisque in locis aliter puniantur solennia hæc omitentes, v. Carpz. p. IV. C. 27. D. 12. Lauterb. Colleg. Theorico-Pract. ad tit. ff. de spons. §. 35. sanè nimis durum foret citra auctoritatem LL. pœnam pœnis cumulare, & tali matrimonio liberisque inde natis maculam inurere, cum odia potius sint restringenda c. 15. de R. 7. in 6. Eò magis, quòd (4) in hac specie casus fortuitus, morsc. uxoris obstat, quòd minus solennitas illa adhuc adhiberi queat. Quibus (5) ad jici potest decisio Pontificis in c. 12. X. qui fil. sint. legit. ubi in suo generaliter concludit, filium ex concubitu sponsalia sive de præfenti sive de futuro subsequente progenitum legitimum esse. Adde omninòd Prosp. Fagnan. ad tit. c. 12. X. n. 2. & ad c. 2. X. de clandest. desp. n. 6. Conf. Carpz. P. 3. C. 14. D. 12. Mey. p. 2. D. 8.

Et. ad l. 17. C. de inoff. test. n. 8. Struv. S. 7. C. Ex. X. th. 16.
XXIX. th. 26. XXXII. th. 23. §. 7. F. c. 9. §. 1. n. 13.

§. IV.

Nos cum non solum hic sed & alias pro principio tenearum, in questionibus controversis in mitiorem potius partem inclinandum & quæ majori aequitate nititur. l. 56. l. 155. §. 2. l. 192. §. 1. ff. de R. 7. posteriori loco recensita sententia subscribendum ducimus, præsertim eum & praxis huic ipsi adversa sententia Patronis non diffidentibus. Lauterb. lib. cit. ad r. ff. de R. N. §. 9. inf. & §. 17. inf. assistat, nec requirat, ut partus ex tali conjunctione editus Rescripto Principis legitimetur. Quibus præmissis ad rationem ex adverso allatam PRIMAM respondemus, necessariam esse benedictionem sacerdotalem, ita ut ejus omisio producat effectum punitionis, non illegitimitatis, ceu quo fine non fuit introducta. Ad SECUNDAM r. d. c. 1. non parum quidem adversariis patrocinari videri; cum verò teste Blondell. in Pseudo-Isidor. p. 144. spurrius sit, canones autem in Decreto majorem auctoritatem non habent, quam Autores unde desumpti sunt, uti fatetur Delrio disquis. Magic. lib. 5. sect. 16 & præterea in d. c. 1. dos aliæque ad legitimum matrimonium necessariæ, sed inconvenienter requirantur, quis hoc in textu præsidium querit.

Nil profecturis littora bobus arat,

ut prolixius ostendit Magnif. Dn. D. Hertius, Patronus & Præceptor noster nunquam sine reverentia nominandus in Diff. de matrimon. putat. §. 4. ibique allegati. Ad TERTIAM r. quod in d. c. 3. casus contineatur singularis, quando nimirum quis clandestinum in gradu verito vel tamdiu, donec constet utrum in gradu prohibito sit nec ne, expressè interdictum conjugium inire præsumsit, ubi specialiter liberi illegitimitatis nota afficiuntur; quæ exceptio à regula eandem ad eò non infringit, ut eam potius in casibus non exceptis confirmet. Ad QUARTAM r. non unum intercedere inter Romanorum concubinatum & matrimonium, & quo nos loquimur, discrimen. Etenim (a) hic animus conjugii

am solenne contrahendi (quamvis effectus casu impediatur) & desponsatio, quam probari posse præsupponimus, præcedit, quod ibi secus erat. Deinde (b) taliter desponsati superstitēs ad benedictionem adhuc adhibendam cogi potuissent; ast ad eam, quam quis tanquam concubinam assumpserat, matrimonio solenni asciscendam nemo adigi poterat; quæ ad differentiam inducendam allegasse sufficiat.

§. V.

Eviçto igitur, quod liberi ex sæpe memorata conjunctione progeniti legitimi sint, dubium amplius non est, tam Patres hisce liberis, quam hos suis Genitoribus Legitimam debere, cum successiones non saltem indeterminatæ, sed & eæ, quæ ad certam quantitatem à Lege sunt restrictæ, sint reciprocæ v. *Nov. 89. c. 13.* Nec illud tandem prætereundum, quod concedentibus dissentientibus v. *Lauterb. l. c. ad tit. ff. de R. N. §. 17.* hierologia non sit de substantia matrimonii, ita ut non matrimonium ipsum sed matrimonium Christianum efficiat. Quandoquidem ergo nobis potissimum hoc loco de legitimitate hujus matrimonii ad effectum successions sermo est, his in dubium vocari eò minus debet, quò certius est, quòd successio non deferatur personis, quos matrimonium hoc tangit, quæ Christianis, sed quæ parenribus & liberis, ut si vel maxime diss. concedamus, conjugium hoc solennitate quâdam destitui, cum tamen secundum eorundem confessionem verum matrimonium subsit, quomodo ejusdem effectus negari possint, non perspicimus.

CONTROVERSIA III.

An Parentes hæredes instituti et fideicommissis universalis gravati tam Legitimam quam Trebellianicam detrabere possint?

B 3

§. I.

§. I.
 Circa articulum huncce, quem difficilimum esse agnoscit Mer-
 lin. *tr. de Legit. L. 2, tit. 2, q. 31. n. 1.* misere rursus Dd. ingenia
 torquentur; nam & hinc tam negantium quam affirmantium partes
 deprehendere licet. Illorum classi qui sese associant vid. ap. Ene-
 kel. *de priv. par. § lib. pr. XIV, part. alter. c. 6. n. 2.* & Ferdin. Chri-
 stoph. Harprecht. in *eleganti Diss. de jure deduc. duas quartas*, in
 qua integrum hoc argumentum eruditè & prolixè tractat *cap. 3. n.*
36. p. 61. Inter rationes autem, quibus sententiam suam stabilem
 fatagunt, hæc potiores sunt; (1) Quia jus Civile duarum ascenden-
 tibus quartarum detractionem denegans nusquam sit correctum,
 Pontificum autem (2) Decretales ceu LL. correctoria ne quidem ob-
 identitatem rationis extendi possint; præsertim cum (3) contineant
 singulare descendentibus concessum privilegium, quod strictissimè
 est interpretandum. Accedit (4) quòd si Pontifices idem jus cir-
 ca Parentes obtinere voluissent, id facilimo negotio exprimere po-
 tuissent. Denique non infrequens (5) in jure esse, ut inter descen-
 dentes & ascendentes diversissima obtineant. Sic privilegiarius
 testandi modus ad Parentes non liberos, è contrario Jus Collatio-
 nis ad solos Descendentes non Ascendentes pertinet. &c.

§. II.

Horum verò castris, qui dispositionem juris Canonici (de jure
 Civ. enim unius duntaxat quartæ detractionem licitam esse, ex-
 peditum est) circa fideicommissa universalia sub conditione vel ad
 diem relicta etiam ad Parentes institutos spectare asserunt, te accen-
 dentes, hisce inter alia cause suæ præsidium conciliant. Quia (1.)
 à Regula Dd. quod inter Legitimam Parentum & Liberos in du-
 bio non sit statuenda differentia, recedendum esse non videatur.
 Vid. Brunn. *ad l. 35. §. ult. C. de inoff. test. Carpz. P. 3. C. 1. d. 21. n. 10.*
 Quoniam (2.) Pater & filius correlata sunt, quæ eodem jure etiam
 in correctoriis censentur, sicut regula hæc traditur ab Imp. in *l. fin.*
§. de ind. viduit. toll. Aliud exemplum habetur in *Nov. 18. c. 1.*
 ubi

abi licet liberorum duntaxat Legitima expressè augeatur, Parentum
tamen Legitimam ex eadem pariter augmentum accepisse, magno
consensu Dd. docent. Simile deprehenditur in l. 2. C. de resc. vend.
de venditore quidam duntaxat concepta, ad emptorem tamen
communiter, Curat dispositio ejus propter rescissionem actus vali-
di odiosa videatur) & rectè extendi solita. Conf. Enekel. de priv.
par. & lib. prolegom. n. 6. Carpz. P. 2. const. 13. d. 27. n. 2. Inprimis
vero (3) quia eadem quoad Parentes & liberos ratio est; Legitima
enim utrobique ob Legis passionem; Trebellianica vero ad invita-
tionem & redhostimentum aditionis & restitutionis ab hæredibus
quoque extraneis detrahitur, quod agnoscit Pontifex in c. Rayna-
aldus X. de testam. ibidem etiam quilibet extraneus restitutione gra-
vatus eam deducere potuisset. & in c. Raynaldus X. eod. ibi: quoniam
idem R. habebat in bonis quondam Peponis Patris sui tertiam partem
debitam jure nature, in qua gravari nequivit, nec non quartam Tre-
bellianicam, quam quilibet extraneus restitutione gravatus deducere
potuisset.

§. III.

Uti posterior hæc opinio non solum æquitate sed & in praxi
priori potior est, testante post plurimos allegatos Harpr. cit. Diff.
n. 37. ita eidem subscribere non veremur; nec ab ea dimovemur
Dissent. ratione PRIMA, cum etiam jus civile quoad Parentes non
explicitè, implicitè tamen correctum sit per prolatam th. præc. Nec
SECUNDA, quia etiam in correctoris quandoque locus est exten-
sioni, uti vocatur, comprehensiva; v. th. præc. n. 2. Nec TER-
TIA quæ principium petit. Nec QUARTA, quoniam (a) casus
de liberis fideicommisso universaliter gravatis oblati sunt Pontificibus;
sane dubio idem responsuris, si de Parentibus fuissent interrogati;
quæ ratio (b) aliâ quâdam juvatur; quando quidem enim rariùs con-
tingit, ut Parentibus Legitima & Trebellianica comperat, cum pa-
rentum & naturæ commune votum liberos potius quam Parentes
superstites velit; sanè non opus est, ea quæ rariùs, sed quæ plerum-
que accidunt, exprimi per l. 10. ff. de LL. Non absimile exem-
plum

plum suppeditat Codex facer Num. XXVII. 9. ubi in recensione ordinis successione patris nulla omnino sit mentio, cum tamen statim nimis foret credere, Patruo concedi hereditatem nepotis ob cognationem patris, ipsi vero patri eam auferri; quod iudicium est Philonis Lib. III. de vit. Mos. relati à Selden d. tr. de success. in bon. def. p. 43. Conf. Grot. in Annot. ad cit. vers. 9. Nec denique QUINTA; neque enim expressâ Lege differentiam inter jura Parentum & Liberorum introduci posse diffitemur, sed in dubio saltem quoad Legitimam Ascendentium & Descendentium discrimen non agnoscimus. Plerumque tandem diversitas jurium inter hæc personas rationum quoque diversitate stipatur, uti in exemplis ab adversariis afferri solitis clarissimè patet. Sic Parentum inter liberos ultima voluntas minus solennis ob reverentiam & pietatem ipsi debitam sustinetur; non verò contra liberi inter parentes ita testari possunt ob cessantem rationem. Rursus onus collationis Descendentes solum non Ascendentes tangit, quoniam quoad hos favor æqualitatis exactè servandæ deficit. Conf. Carpz. P. 3. c. 1. d. 21. n. 9. Brun. ad l. 15. ff. de inoff. test. n. 2. Mev. 7. d. 19. Lauterb. cit. colleg. ad tit. ff. ad Sc. Trebell. §. 33. inf. Stryk, de S. A. I. Disp. 7. c. 1. n. 34.

§. IV.

Attamen una circa duarum harum portionum detractionem inter Ascendentes & Descendentes primi gradûs notanda adhuc est differentia, in eo se exerens, quòd hi fructus pendente fideicommissu casu percepto in Trebellianicam imputare non cogantur, insigni hoc privilegio mastrati ab Imp. Zenone in l. 6. C. ad Sc. Trebell. qui in fin. d. l. disertè prohibet sanctionem hanc ad alias personas produci, adeoque nec Ascendentibus rectè tribuetur, uti sentiunt Dd. comm. Harpr. laudar. Diss. 1b. 28. Peregr. tr. de fideic. art. 49. n. 63. Stryk. l. c. d. n. 34. & quidem ex ratione, quia dispositio l. 18. §. 1. ff. ad Sc. Trebell. quoad Parentes neque expressè neque tacitè usquam est correctâ, arg. l. 32. C. de appell.

CON.

CONTROVERSIA IV.

*An in computanda Parentum Legitima
Fratres ac Ascendentes justè exheredati
vel præteriti numerentur?*

S. I.

IN intricata hac controversia inter antiquos JCros jam valde agitata nec apud recentiores plenè sopita id quidem in dubium nemo vocat, quod justè exheredati vel præteriti partem non accipiant, cum exheredatio nihil aliud sit, quàm exclusio à Legitima, sed illud duntaxat ambiguum est, utrum justè exheredati numerum faciant eo effectu, ut his connumeratis portio in Legitima institutorum vel augeatur (*à triente ad semissem*) vel minuat, (*ita ut exclusi numerati portio penes heredem scriptum remaneat, adeoque v. gr. è quatuor ab intestato aliquin successuris uno justè exheredato, ceteri tres non totum trientem, sed tres solum trientis partes consequantur*) an verò nulla planè justè exheredatorum vel præteritorum ratio habeatur? Prius defendentium partes in se recipiunt Bartol. in rep. l. *pater filium* 14. ff. de inoff. test. Struv. Ex. X. tb. 32. Bachov. ad Tr. Vol. 1. D. 13. tb. 15. lit. A. Vinn. sel. Q9? l. 1. c. 21. Lauterb. in cit. Colleg. Theorico-Pract. ad tit. ff. de inoff. test. §. 43. sequè fundamentis sequentibus ruerunt (1) l. 8. §. 8. ff. de inoff. test. ubi expressè dicitur *exheredatum partem facere*. (2.) Quia Legitima computatur secundùm successionem ab intestato, ubi etiam fratres & Parentes justè exheredati vel præteriti successissent. Et (3) quod si non computantur præteriti vel exheredati, vergeret præteritio vel exheredatio aliquando, si sc. parentum cum fratribus conjunctorum numerus quinarium attingeret, in damnum aliorum, qui instituti sunt in Legitima, & acciperent hi non semissem suæ portionis, sed trientem. Struv. l. c.

§. II.

§. II.

E contrario negativæ subscribunt Baldi. in d. l. pater filium ff. de inoff. test. n. 7. & in Auth. novissima q. 8. Salicet. q. 9. C. de inoff. test. Paul. Castrenf. Conf. 254. Peregr. de fideic. art. 38. Gail. 2. O. 122. n. 18. Fachin. l. 4. c. 31. Mantzius de testam. tit. 12. q. 4. n. 3. & 4. Berlich. pract. concl. 12. n. 9. Scotan. D. 14. th. 15. Barry. de success. l. 6. tit. 2. n. 5. Treutler. Vol. 1. Diss. XIII. ib. 15. Perez. ad tit. C. de inoff. test. n. 40. Carpz. P. 3. C. 10. Des. 12. Brunh. ad d. Auth. Novissima C. de inoff. test. n. 8. Quoniam (1) justè exheredari, quantum ad successionem, pro mortuis habentur §. 3. l. de succ. libert. l. 1. §. 5 ff. de conj. cum emanc. lib. respectu sc. exheredantium & ab his institutorum, ut iis nec prodesse nec obesse possint, secus est ratione liberorum ex se genitorum, quibus obstant per l. 1. §. 6. l. 3. ff. de conj. cum emanc. lib. Struv. Ex. 32. th. 26. nisi liberi isti in avorum suorum potestate proximo gradu fuerint. dd. ll. Sicut igitur naturaliter mortuorum in computanda Legitima nulla habetur ratio, ita nec justè exheredatorum, qui illis æquiparantur, ita, ut ne quidem opus sit fictione juris accrescendi, cum justè exheredati unquam portionem habuerint, que adeo nec deficere potuit. Quod non minus exinde (2) confirmari potest, quod se. cesset hoc casu ratio auctæ Legitimæ, i. e. numerus liberorum actu concurrentium, justè autem exheredari vel præteriti ad partem non admittantur, adeoque aliorum portiones non minuantur: cujus consequens est, eos nec partem facere nec numerum augere, nam uti eleganter loquitur Jctus in l. 10. §. 4. ff. de bon. poss. contr. tabb. quò bonum est eis favere, ut partem faciant, nihil habituris?

§. III.

Quandoquidem verò posteriorem sententiam & rationum firmitas & optima LL. interpret fori observantia, testantè ex ipso-
rum dissentientium numero Struv. Ex. X. th. 32. magis comitten-
dat, non possumus, quin eandem amplectamur. Respondemus
igitur ad rationem aliter statuentium Primam, quod in d. l. 8. ser-
mo

mo sit de injustè exheredatis, cujus rei manifestum argumentum
 est, quia querela inofficiosi iis competere ibidem dicitur, justè au-
 tem & non iniquè exheredatis, de quibus nobis hïc sermo est, non
 datur querela inofficiosi, quippe contra officium pietatis non exha-
 redatis *l. 11. 18. 28. C. de inoff. test. Conf. C. J. A. add. tit. th. 13.* Ra-
 tio differentia inde colligitur, quod justè exheredati pro mortuis
 reputentur, injustè vero exheredati succedere possint; Regula au-
 tem est, quod qui admittitur seu admitti speratur aliquo jure actio-
 nis, exceptionis aut alterius æquitatis, is faciat & partem & nume-
 rum *l. 1. §. 4. & §. ff. de bon. poss. contr. tabb. vid. Peregr. d. lib. arr. 38.*
n. 9. Cum g. alleg. l. 8. §. 8. cui tantum fidunt adversarii, statum
 controversiæ non feriat, causa non est, cur eidem immoremur. *Se-*
cundum argumentum quod artinet, concedimus Legitimam com-
 putari secundum successionem ab intestato, quod intellige, rebus
 sic se habentibus ab intestato, sicut ex testamento, quod hïc secus.
 Et quid opus est verbis, ipsius *Nov. 18. c. 1.* accuratior perlastratio
 ad oculum ostendit, Imp. quando de numero personarum loquitur
 eundem capere non naturaliter sed civiliter, ratione sc. successionis
 realis, ibi: *non triuncium* ELS (Legitima autem justè exheredatis vel
 præteritis non relinquitur) *relinqui solum.* Nec quicquam facit
tertia partis adversæ illatio; quod enim ita scriptis in Legitima
 quandoque præjudicetur, id casui est imputandum, sicut si unus
 vel alter ex iis naturaliter moriatur, ubi similiter Legitima à semisse
 (in quo vivis liberis Parentes jus quæsitum non dum habent) ad tri-
 entem converti potest. Sicut etiam quandoque justa exheredatio
 vel præteritio facit, ut eandem portionem instituti in Legitima ac-
 cipiant, quam computatis exheredatis vel præteritis consequen-
 tur. Pone enim hæreditatem deductis deducendis esse 6000. fl.
 adesse 6. personas Legitimam expectantes; hi si omnes institue-
 rentur cujusvis Legitima esset 500. fl. sin vero quatuor tantum-
 modo personis Legitima relinquatur, ea totidem 500. efficit. Imò
 fragilis hæc dissentientium argumentatio inverti quoque posset, er-
 roneum quibusdam in casibus justa unius exheredatio vel præteritio in-
 commodum instituti cedere potest, si illius nulla habeatur ratio.

Quando enim v. gr. filius vel filia matrem instituit in Legitima, fratres vero & sorores extraneo hærede (personâ non turpi) hærede universalis scripto præterit, mater secundum nostram sententiam, quoniam præteriti hic non computantur, nanciscetur tertiam totius hæreditatis, cum si vel aliqui eorum fratrum sc. & sororum, vel omnes Legitima simul honorati fuissent, mater non tertiam totius hæreditatis, sed pro numero concurrentium vel tertiam vel semissem partis ab intestato debite fuisset adeptura; ut ita matri præjudicaretur, si fratrum & sororum ratio haberetur. Sic in exemplo modo dato, quo hæreditas contineret 6000. fl. mater sola in Legitima instituta acciperet 2000. si vero vel unus talem conjunctus esset in Legitima, ambo unum duntaxat tertientem, adeoque mater non nisi 1000. consequeretur, si vero sex v. gr. sint instituti in Legitima, et si hoc casu semis debeat, quilibet tamen non nisi 500. est adepturus. v. Treutler. *Vol. 1. Diss. XIII. tb. 11.* Et secundum modum tradita casu in factum obveniente, ubi filia matre vidua in Legitima instituta, fratribus & sororibus præteritis, cum maritus defunctæ scriptus hæres contenderet Legitimam matris non totius hæreditatis, sed portionis in causa intestati computatis fratribus & sororibus debite partem esse, mater vero tertiam totius hæreditatis prætenderet, pro hac in Illustri Judicio patris An. 1700. d. 3. Febr. pronunciatum meminimus. **Daß besagter Wittib Legitima der dritte Theil der ganzen Verlassenschaft ihrer verstorbenen Tochter N. N. weyl. besagten N. N. Ehefrauen / mithin er N. N. (maritus) zu restitution dieses vbligen einen drittheils gedachter N. N. (vidua) zu condemniren / auch über die gesambte Erbschafft. Söther eine Eydtliche Designation ihr zu extradiren anzuweisen sey &c.**

CON.

CONTROVERSIA V.

An substitutio pupillaris tacita matrem à
Legitima jure Civili excludat?

§. I.

HActenus equidem theoriam cum praxi, quantum fieri potuit,
conciliare conati sumus, sed nunc litem aggredimur, in qua
non possumus, quin agnoscamus à veritate theoretica praxin ple-
torumque locorum (v. Lauterb. d. l. ad tit. ff. de vulg. & pup. subst. §. 31.
Scriv. Ex. 33. th. 29.) secessum facere. Nimirum quaestionis sen-
sus hic est: an si pater filio impuberi vulgariter in casum, si haeres
non erit, substituerit, filius autem iste haeres quidem existat, sed
in impuberi aetate decedat, an, inquam, substitutus etiam hoc in
calu ad successionem vocetur, & matrem planè, etiam à Legitima,
excludat? Nobis de jure Civili (ad quod nos uticè hic respicere
in antecessum monemus) verissima videtur affirmativa. Quia
PRIMO LL. inter substitutionem expressam ac tacitam non agno-
scent differentiam, sed utroque casu substitutum admittunt. vid.
l. 4. pr. ff. de vulg. & pup. subst. Et cum unicam tantum jura suppe-
ditent exceptionem, tunc inferimus, quod ea firmet regulam in ca-
sibus non exceptis. Exceptionem autem istam constituit volun-
tas testatoris contraria vel expressa vel tacita. Tacita, quantum
constat, duo produntur in jure exempla. Unum habetur in l. 4. §.
2. ff. eod. quando plures cohæredes, quorum quidam sunt pube-
res (vel impuberes quidem, sed qui non sunt in testantis potestate,
ut iis pupillariter substitui nequeat) quidam impuberes, reciprocè
sibi sunt substituti, quo casu etiam his non nisi vulgariter substitu-
tio facta intelligitur, quoniam uti d. l. rationem ipsa exprimit, in-
congruens videbatur, ut in altero duplex esset substitutio, in altero
C 3 sola

sola vulgaris; quam in rem aperti quoque sunt textus in l. 2. § 1. C. de impub. § al. subst. Alterum est in l. ult. C. de instir. § subst. ubi mater idem preferitur substituto in casum, si posthumus natus non erit, posthumo nato sed impubere mortuo, quia ipsa etiam haeres instituta est; sicut Imp. hanc voluntatem defuncti fuisse colligit, ex ratione, quam ipse reddit in verbis: Si enim sua substantie partem uxori dereliquit, multo magis & luctuosam hereditatem ad matrem venire curavit. Quod autem Imp. exceptionem tradere voluerit, clarum evadit ex formulis ibidem adhibitis; in hac specie, in huiusmodi casu. SECUNDO quoniam in pupillari tacita substitutione ex eadem ratione mater à querela inofficiosa, & consequenter à Legitima removeretur, ex qua in expressa arceretur; videlicet quia non filius sed Pater vi Patriæ potestatis filio eam intentione testamentum fecit, ut successionem ab intestato averteret. v. l. 3. §. s. ff. de inoff. test. l. 9. C. de impub. § al. subst. § c. 1. X. de test. in 6. ubi disertè per substitutionem pupillarem expressam mater à Legitima excludi dicitur. Cetera quæ afferri possunt, in resolutione dubiorum adducemus. Conf. Vinn. ad pr. l. de pup. subst.

§. II.

Verùm sententiæ huic nostræ tanta Dd. multitudo adversatur, ut vel solo numero quis deterreri posset. Non pauca etiam in contrarium adducuntur rationes, quædam ut evincant, matrem ad successionem ab intestato plenam admitti, & substitutum omnino excludi, quædam verò, ut matri saltem Legitimam, reliqua verò bona substituto deberi probent. Recensebimus plerasque, quoniam neutra ex his opinio juri convenit. Et quidem omnimodam matri successionem tribuentes hoc in primis utuntur fundamento (1) quòd exclusio matris sit odiosa, adeoque restringenda; cum (2) diversa sit inter expressam & tacitam substitutionem ratio. Ibi verba Testatoris clara sunt, quod nim. magis voluerit, ut substitutus succedat, quam mater, non hic, ubi dum Pater non expressè substituit filio in casum mortis in impuberi ætate, credendum est, eum potius voluisse, ut dispositio sua sit conformis debito filii, cuius personam sustinet, ut sicut filius non exclusisset matrem, nec
iple

ipse Pater exclusisse videatur. Brunn. *ad l. 8. §. 1. ff. de inoff. test.*
 Huc trahunt (3) antea à nobis citatam *l. fin. C. de inst. & subst.*
 putantes, quod ratio ibi adducta pro matre cohærede, quod nempe
 pe luctuosa ipsi sit hæreditas filii, multò fortius militet pro matre,
 quæ non est cohæres. Maxime (4) eùm in quæstione ad eò con-
 troveria æquior potius sententia sit sequenda, qualis sine dubio est,
 quæ matri favet. Sunt & alia, sed quæ, uti diximus, pro Legiti-
 ma tantummodò matri assignanda pugnans. Tale est (5) quod
 non sit consequentia, est à querela exclusa, ergo etiam à Legiti-
 ma, & omnino (6) hæc etiam Legitima jure naturæ debeat ur. &
 (7) omne gravamen à Legitima abesse debeat.

§. III.

Quicquid autem obmoveatur, nos tamen illud, salvâ ali-
 ter sententium autoritate, ejus ponderis esse non arbitra-
 mur, ut à priori sententia nos recedere cogat. Quod enim *PRIMUM*
objiciebatur, nobis parum obstat. Negamus enim (a) sup-
 positum, quod exclusio hæc matris sit odiosa; Ea namque odio-
 sa dicimus, quæ actum reddunt irritum, (adeoque eversio testa-
 menti potius esset odiosa) quæ pœnam continent. &c. vid.
 Pufend. *de f. N. & G. L. l. c. 12. §. 12.* Deinde (b) fingamus, ex-
 clusionem matris odiosam esse, id procedet solum, si fiat à filio,
 secus si à marito jure patriæ potestatis proprio. Ad *SECUNDUM*
 Non opus erat, ut testator expressis verbis idem disponeret in
 casu, quo filius hæres existeret, sed in impuberi ætate decederet;
 cum substitutio vulgaris expressa contineat pupillarem tacitam,
 non tam ex dispositione Testatoris, quam Legis, uti concedit &
 tradit ipse Brunn. *ad l. 4. pr. ff. de vulg. & pup. subst.* ut vana sit
 contraria præsumptio, veritati que cedat. Si enim uxorem suam
 magis dilexisset maritus quam substitutum, vel eandem ad bona li-
 berorum vocare voluisset, cohæredem eam scribere, vel volun-
 tatem suam expressè declarare potuisset, quod substitutus *solum*
 succedere debeat, si filius hæres non fuerit. Et cum Lex indi-
 stinctè substituto hæreditatem addicat, sive mater adhuc in vivis sit,
 sive non, nec nostrum erit distinctionem hanc excogitare *l. 8. ff.*
de pubh.

de publ. in rem act. cū manifesti juris sit, quamdiu speratur hæres testamentarius, non admitti legitimum, quia dispositio hominis facit cessare dispositionem Legis. l. 39 § 70. ff. de acquir. hered. Ad **TERTIUM** r. d. l. ult. sicut sup. §. 1. traditum est, magis facere pro nobis, cū tanquam exceptio regulam magis corroboret. Deinde ratio d. l. non ea est, quòd luctuosa sit matri filii hæreditas, sed quòd cohæres filio data sit, uti ipsissima cit. l. verba satis indicant; sicut alibi quoque parentum successio luctuosa dicitur l. 28. C. de inoff. test. & tritiss. 2. l. de SC. Tert. l. ult. C. comm. de succ. quo ramen non obstante parentes quandoque ab aliis excluduntur, dd. LL. Ad **QUARTUM**, quod æquitatem hanc, ceu LL. contrariam, non agnoscamus. Ad **QUINTUM**, quod utriusque sequatur: cuiusque non competit querela inofficiosa, eidem nec competit Legitima. Si enim Legitimam non relicta alio remedio uti potuissent ritè exclusi, quid opus fuisset querela inofficiosa? quam tanquam actus validi rescissoriam nunquam concessuri fuissent præcillatores, favori ultimarum voluntatum, quantum potuere, consulere studentes, si alia actio in promptu fuisset. vid. Stryk. Tr. de S. A. 7. Diss. 1. c. 1. n. 13. Nec conditio ex Lege hinc quicquam proderit, cū in toto LL. volumine nova Lex, quæ hoc in casu matri Legitimam tribuat, non reperiat. **SEXTI** infirmitas ex iis, quæ sup. in *Controv. prim.* disputavimus, ultrò dispatescit. Nec magis **SEPTIMUM** nobis obest, cū LL. quæ gravamen abesse volunt, præsupponant Legitimam deberi, quod cū hinc secus sit, non entis nullæ statui possunt affectiones.

Quod superest, supremo Parenti D. T. O. M. pro infinitis, quibus nos à pueritia usque mactavit, beneficiis, præsertim verò singulari, quam in studiis nostris largissimè nobis hactenus imperavit, gratia **LOCO LEGITIMÆ** à morte alioquin debitæ, vivi consecramus laudem & gloriam in secula seculorum usque sine fine continuandam.

COROLLARIA.

F Eudum ex Anglico FEE stipendium mi-
litia & sagata & togata denotante &
OED dictum esse probabile est.

Ius ferias universales constituendi male
inter reservata Imperatoris refertur.

Gradus Academici Nobilitatem speci-
ficè dictam neutiquam obscurant, sed eidem
majorem potiùs splendorem conciliant.

Nominum immobilium à mobilibus dif-
ferentia ab usurarum prastatione desumpta
vix subsistit.

Actiones mobiles ab immobilibus rectiùs
natura objecti distinguit.

Ex delicto alterius tertio quandoque
commodum obvenire absonum non est.

D Doctrinae

QVARTAM non tribuis naturæ ex
lege Parenti!

Quid si *Legitimam* detrahat ipse Tibi?
Judice me, quæris Titulo superare Parentem,
Addere & Ingenii dotibus artis opes.
Quod probitas vitæ meruit, quod Vota
Tuorum,

Quodque vovent omnes, id mea Vo-
ta volunt.

*Hicce Nobilissimo Dno. Candidato, pater-
narum virtutum Amulo, ex animo
gratulatur*

Simon Nicolaus Orthius

J. U. D. & ej. Prof.

Quod Studium, quod cura gravis, quod vota parentum
Ut reliquos habeant genitos, de Jure merentur,
Dum vivus præstas, Te respondisse parentis
Voto, legitimam modo Te solvisse fateri,
Te lauro dignum, Te *FRANCVM* dicere cogor.

Nobilissimo & Doctissimo Dno.
Candidato memoriæ causa gra-
tulabundus adscribebat

Melch. Dethmarus Grolman

D. & P. ꝑ. Ord.

Dum Tu *Legitima*, FRANCKI GENEROSE, *Parentum*

Prosequeris justis, *legitimisque* modis ;
Prosequor omnibus lætis, molimina mentis
Egregia, & cœptis accino jure Tuis.
Non piguit doctis multum impallefcere chartis,
Hinc Tibi jam studiis gloria parta venit.
Præmia *legitimè* capies, & Juris Honores
Legitimè attribuet mox Tibi Jure *Themis*.
Letatur meritis *Urbs florentissima Mater*,
Extollit Civem, laudat & usque suum.
Huic ego jungo meos sincero pectore plausus,
Det DEUS, ex Voto prospera quæque fluant.
Sis fortunatus. *Dominus* Tua cœpta secundet.

Mille feras *Patriæ* gaudia, mille *Patri;*

*Ira GENEROSO Domino FRANCK de Liachtenstein
Favore pariter & Amico Honoratissimo, Auditori
quondam maxime sedulo, nec non Commensali sua-
rissimo, de Summis in Vtroque Jure Honoribus, cum
omnigena prosperitatis voto sincero, suisque commenda-
tione, animis accinebat,*

Georg Ludovic. Sandverck / J. U. L.

Dicafter. Princip. Haffo-Giffeni Advoc. Ord. &
Diversor. Gan-Erbinat. Syndicus.

FINIS.

ULB Halle
005 372 02X

3

DISPUTATIO INAUGURALIS JURIDICA
PENTADEM CONTROVERSIARUM
DE
1704, 2 M
LEGITIMA
PARENTUM SISTENS,

QUAM
SUPERNA FRETUS CLEMENTIA,
E X
DECRETO INCLYTÆ FACULTATIS JURIDICÆ
IN CELEBERRIMA GISSENSIVM VNIERSITATE
PRO SUMMIS IN UTROQUE JURE
HONORIBUS ET PRIVILEGIIS
DOCTORALIBUS

RITE CONSEQUENDIS,
AD DIEM XVI. SEPT. A. MDCCIV. H. L. Q. C.
PLACIDO
EXCELLENTISSIMORUM ACADE-
MIÆ PRO CERUM EXAMINI
PUBLICE SUBMITTIT

JOHANNES SIMON FRANC
DE LIECHTENSTEIN,
MOENO-FRANCOFURTENSIS.

GISSÆ HASSORVM,
Excud. JOHANNES REINHARDUS VULPIUS, Acad. Typ. Ord.

